

meget anset Ingeniør, Ingeniør Berner, Esbjerg, Ingeniør Poulsen, Lemvig, Ingeniør Bech, Helsingør, som i sin Tid har haft Tilsyn med Fjorden, og desuden Ingeniør Ishøj her fra København, som for Øjeblikket fører Tilsynet. Disse Mænd afgav den 19. Januar 1912 en Betænkning til den nuværende Vandbygningsdirektør Westergaard. De foreslog, at man skulde ofre 3½ Mill. Kr. Ærede Medlemmer ser altsaa, at en af de Mænd, Ingeniør Poulsen, som har underskrevet den her foreliggende Betænkning, den Gang mente, at der skulde 3½ Mill. Kr. til. Det undrer mig noget, at netop denne Mand nu mener 2 Mill. Kr. Den 20. Januar erklærede Vandbygningsdirektøren, at han kunde tage imod Forslaget, og saa fik vi den 5. Februar nedsat den saakaldte Amtmandskommission, den med Amtmand Bache i Spidsen. Den blev færdig med sit Arbejde den 24. Februar og afgav — altsaa efter 19 Dages Forløb — en enstemmig vedtaget Betænkning, hvorefter man skulde have disse Indbygninger, Bundsikring o. s. v.; det er bekendt nok, det skal jeg ikke komme ind paa, Forslaget kom til Behandling her i Tinget den 27. Marts, og den 8. Juli var Loven færdig, ved hvilken der bevilgedes 900,000 Kr. Man begyndte at arbejde allerede i 1912, men det var egentlig først senere, i 1913, man rigtig tog fat. Sommeren var meget gunstig, jeg tænkte ved mig selv: Nu har du gaaet og advaret mod at gøre det i den Tro, at Stormen vilde ødelægge alle disse Indbygninger og denne Bundsikring; men hvis det nu bliver ved med saadan et Vejr? Og det blev ved hele Efteraaret med det fineste Vejr, som tænkes kunde. Du skulde da vel aldrig komme til at staa til Skamme, tænkte jeg. Det skulde jeg i og for sig ikke have haft noget imod, for saa havde det vist sig, at Planen kunde gennemføres for de Penge, der var beregnede dertil. Men den 3.—4. November rokkedes der slemt ved det hele, og den 18. og 19. November 1913 tog Stormen for Alvor fat. Der kom det ene Telegram efter det andet til Folketingssalen: Nu havde Havet taget saa mange Favne og nu saa mange Favne, eller maaske var det Meter. Jeg tænkte, at nu fik man da vist lært, at man ikke skal saadan give sig i Lag med Vesterhavet, for det er noget for sig, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) sagde. Det har slet ikke samme Karakter som noget andet Vand, i alt Fald ikke som noget Vand, jeg kender eller har hørt omtale. Hertil kommer, at naar man skal til at bygge derude, bygger man paa Sand; kun ganske enkelte Steder

er der et Fed. Derfor har Molerne ved Vorupør kunnet holde, thi der var et Fed, hvor der var fast Bund, og det er det, der skal til. Men her ved Hvide Sande og Nymindegab bygger man paa Sand; det er Forskellen. Og Bølgeslaget er stærkt, det kan De stole paa, mine Herrer. De, som har set et strandet Jernskib derovre — hvorledes det er behandlet nogle Timer efter, at det er kommet til at staa i Havstokken, hvordan disse Jernplader er begyndt at bøje sig —, de faar Respekt for dette Hav. Jeg har set det mere end een Gang. At iagttage Kysten derude i Storm giver paa en Gang et skønt og frygteligt Indtryk. De to Ting kan nemlig følges ad.

Dersom jeg nu havde Tro paa disse Sluseanlæg, som man her vil bygge: „paa Grundlag af det, som er der“ — siger man —, hvis jeg havde Tro paa, at det vilde kunne gaa, kunde det hænde, at jeg gav Forslaget min fulde Tilslutning. Men jeg har ingen Tro paa det, og saa maa De heller ikke forlange, at jeg skal give det min Tilslutning; nej, der skal mere til. Og jeg tror heller ikke rigtig paa al den Velsignelse ved al den Afgrøde og al den gode Eng, der skal komme. Jeg har selv foretaget et ganske lille Forsøg i saa Henseende, medens jeg var Gaardmand. Jeg vil indrømme, at det var paa daarlig Eng, og at jeg kostede mere derpaa, end det var værd. Henvisningen til Hedeselskabet og Henvisningen til, hvad der kan frembringes ude i Klitterne, f. Eks. af Plantører o. s. v., overbeviser mig ikke. Jeg skal dertil blot sige, at det kan gaa visse Steder, naar Betingelserne er til Stede. Jeg ved ogsaa nok, at der kan frembringes meget ved Inddigning; men det lader sig ikke gøre herude. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har allerede fremhævet, at det er det rene blide, melfine Sand mange, mange Steder, som staa og tørrer, og dér vil der blive Sandflugt i Stedet for Eng, ikke over det hele, men flere Steder. Naar jeg nu siger, at man om Formiddagen kan vade i Vand ud over disse Sandflader, som jeg her omtaler, men om Eftermiddagen kan se det ryge, som om det var Snefog, vil de, som ikke kender saadant noget, maaske tvivle; men det kan nu lade sig gøre alligevel. Og saa det, der i Lovforslaget stilles i Udsigt om Digerne! Vi har en Dige-lov, det er vist, og man behøvede ikke at vifte saa meget med det; men jeg har Erfaring for, hvor meget en eller to, som lægger sig paa tværs, naar en Vedtægt skal affattes, kan afstedkomme for mange,